

Warszawa, dnia 28 września 2007 r.

**SEKRETARZ STANU
W MINISTERSTWIE ŚRODOWISKA**

Krzysztof Zaręba

(DGOpg-022-200/9/07/AB)

Pan
Piotr Grzegorz Woźniak
Minister Gospodarki

Janusz Tomasz Minister

W związku z szeregiem wystąpień do resortu środowiska, jak również resortu gospodarki, Izby Gospodarczej Metali Nieżelaznych, w tym również za pośrednictwem posłów na Sejm RP, w sprawie podjęcia działań przez Rząd w zakresie uregulowania kwestii transgranicznego przemieszczania odpadów akumulatorów kwasowo-ołowiowych, przedstawiam poniżej dokonaną analizę problemu, z uprzejmą prośbą o rozważenie podjęcia na jej podstawie działań na podstawie już istniejących instrumentów prawnych.

Na obecny system prawny w zakresie transgranicznego przemieszczania odpadów składa się rozporządzenie WE nr 1013/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie przemieszczania odpadów (Dz. Urz. UE L 190 z 2.07.2006, str. 1) wraz z wykonującą jego przepisy ustawą z dnia 29 czerwca 2007 r. o międzynarodowym przemieszczaniu odpadów (Dz.U. Nr 124, poz. 859). Akty te wyznaczają ramy prawne dla podmiotów zajmujących się transgranicznym przemieszczaniem odpadów oraz określają uprawnienia organów administracji w kwestiach przywozu i wywozu odpadów.

Ponadto kwestie dotyczące transgranicznego przemieszczania odpadów, ustanowione jako okresy przejściowe do norm prawnych powszechnie obowiązujących w Unii Europejskiej, zostały zawarte dla Polski w załączniku nr XII Traktatu Akcesyjnego w obszarze 13-Środowisko w rozdziale dotyczącym gospodarki odpadami. Zgodnie z zapisami Traktatu właściwe organy (w przypadku naszego kraju organem właściwym jest Główny Inspektor Ochrony Środowiska) mogą, w drodze odstępstwa od art. 7 ust. 4 rozporządzenia Rady nr 259/93 (obecnie od art. 12

rozporządzenia Rady nr 1013/2006, które zastąpiło rozporządzenie 259/93), zgłosić sprzeciw do wysyłek poszczególnych rodzajów odpadów kierowanych do Polski w celu odzysku. Należy podkreślić, że okres przejściowy nie dotyczy akumulatorów kwasowo-ołowiowych, które zostały wyszczególnione w załączniku III do tego rozporządzenia. W odniesieniu do tych odpadów został zawarty w Traktacie wyłącznie następujący przepis.

„W drodze odstępstwa od artykułu 7 ustęp 4 rozporządzenia (EWG) nr 259/93, właściwe organy sprzeciwiają się wysyłkom odpadów przeznaczonych do odzysku, wymienionych w załącznikach II, III oraz IV do rozporządzenia oraz wysyłkom odpadów przeznaczonych do odzysku, niewymienionych w powyższych załącznikach, skierowanym do obiektów korzystających z czasowego odstępstwa od stosowania przepisów dyrektywy 96/61/WE (3) dotyczącej zintegrowanego zapobiegania zanieczyszczeniom i ich kontroli w okresie, kiedy czasowe odstępstwo ma zastosowanie do obiektu przeznaczenia.”

Powyższe oznacza, że sprzeciw dotyczący wysyłki akumulatorów kwasowo-ołowiowych może być wniesiony jedynie wówczas, gdy odpady przesyłane byłyby do instalacji objętej zakresem dyrektywy 96/61/WE dotyczącej zintegrowanego zapobiegania zanieczyszczeniom i ich kontroli, a które byłyby czasowo wyłączone spod konieczności spełnienia wymagań tej dyrektywy.

Wśród przedstawianych przez Izbę argumentów podnoszonych równolegle przez przedsiębiorców przetwarzających akumulatory kwasowo-ołowiowe, pojawia się również kwestia braku dotrzymywania wysokich standardów ochrony środowiska przez firmy przetwarzające te odpady poza krajem.

Ten ostatni problem regulowany jest w rozporządzeniu 1013/2006 w sposób następujący.

Art. 12 ust. 1 lit. b stanowi, że w przypadku zgłoszenia o planowanym przemieszczeniu odpadów przeznaczonych do odzysku właściwe organy miejsca przeznaczenia i wysyłki mogą, w terminie 30 dni od wysłania potwierdzenia przyjęcia przez właściwy organ miejsca przeznaczenia zgodnie z art. 8 oraz zgodnie z Traktatem, zgłosić sprzeciw wobec przemieszczenia oparty na podstawie, że planowane przemieszczanie lub odzysk odpadów nie byłyby zgodne z przepisami krajowymi w zakresie ochrony środowiska, porządku publicznego, bezpieczeństwa publicznego lub ochrony zdrowia i dotyczącymi działań podejmowanych w państwie zgłaszającym sprzeciw. Nie można jednak zgłosić sprzeciwu, jeżeli operacja odzysku w państwie przeznaczenia jest przeprowadzana z zachowaniem wymogów w znacznym stopniu równoważnych z tymi, jakie określono w przepisach krajowych państwa wysyłki.

Należy podkreślić, że prawo krajowe nie odnosi się szczegółowo do przetwarzania akumulatorów kwasowo-ołowiowych, poza ustanowieniem ogólnych wymagań ochrony środowiska zawartych w ustawie o odpadach, które wynikają z dyrektywy 2006/12/WE w sprawie odpadów i w równym stopniu dotyczą pozostałych państw Unii Europejskiej. W związku z tym, brak jest podstawy prawnej do zgłoszenia sprzeciwu na podstawie powyższej możliwości.

Niemniej jednak istnieje w krajowym prawie dotyczącym gospodarki odpadami instrument prawny pozwalający na określenie rygorystycznych standardów przetwarzania szczególnych rodzajów odpadów. Art. 7 ust. 4 ustawy o odpadach stanowi, że ministrowie właściwi do spraw: gospodarki, budownictwa, gospodarki przestrzennej i mieszkaniowej, gospodarki morskiej, łączności, transportu, zdrowia, rolnictwa, wewnętrznych oraz Minister Obrony Narodowej, każdy w zakresie swoich kompetencji, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw środowiska mogą określić, w drodze rozporządzeń, szczegółowy sposób postępowania z niektórymi rodzajami odpadów, kierując się potrzebą zapewnienia prawidłowego postępowania z odpadami.

Przykładem wykorzystania powyższego instrumentu prawnego jest rozporządzenie Ministra Gospodarki i Pracy z dnia 4 sierpnia 2004 r. w sprawie szczegółowego sposobu postępowania z olejami odpadowymi (Dz.U. Nr 192 poz. 1968), w którym wskazuje się, które odpady powinny być poddawane procesowi regeneracji. Analogicznie do wykonanej delegacji można byłoby określić wymagania dla odzysku odpadów akumulatorów kwasowo-ołowiowych. Na takiej podstawie Główny Inspektor Ochrony Środowiska, mógłby dokonać oceny, czy odzysk poza granicami kraju spełnia warunki ustanowione w kraju. W przypadku stwierdzenia, że metody przetwarzania odpadów poza granicami kraju nie odpowiadałoby normom krajowym wówczas, w ocenie resortu środowiska, istniałaby podstawa prawna do skorzystania ze sprzeciwu, o którym mowa w rozporządzeniu 1013/2006.

W związku z powyższym zwracam się z uprzejmą prośbą o rozważenie podjęcia działań w kierunku uregulowania problemu wywozu akumulatorów kwasowo-ołowiowych do instalacji, które nie spełniałyby zastrzonych w stosunku do ogólnie obowiązujących wymagań ochrony środowiska.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz Stanu
Krzysztof Łaręba

Do wiadomości:

1. Główny Inspektor Ochrony Środowiska
2. Izba Gospodarcza Metali Nieżelaznych, ul. Graniczna 29, 40-956 Katowice